

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Lenin.php>

Β. Ι. Λένιν

Νοέμβρης του 1900

από «Άπαντα ΒΙ Λένιν», εκδ. «Σύγχρονη Εποχή»,

ΤΑ ΖΩΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Σοσιαλδημοκρατία είναι η συνένωση του εργατικού κινήματος με το σοσιαλισμό και καθήκον της είναι όχι να υπηρετεί παθητικά το εργατικό κίνημα σε κάθε ξεχωριστό στάδιό του, αλλά να εκπροσωπεί τα συμφέροντα όλου του κινήματος στο σύνολό του, να υποδείχνει σ' αυτό το κίνημα τον τελικό του σκοπό, τα πολιτικά του καθήκοντα, να περιφρουρεί την πολιτική και ιδεολογική του αυτοτέλεια. Αποσπασμένο από τη σοσιαλδημοκρατία, το εργατικό κίνημα εκφυλίζεται κι αναπόφευχτα πέφτει στον αστισμό: διεξάγοντας μόνο οικονομική πάλη, η εργατική τάξη χάνει την πολιτική της αυτοτέλεια, γίνεται ουρά άλλων κομμάτων, προδίνει τη μεγάλη υποθήκη: «η απελευθέρωση των εργατών πρέπει να είναι έργο των ίδιων των εργατών». Όλες οι χώρες πέρασαν μια τέτοια περίοδο που το εργατικό κίνημα κι ο σοσιαλισμός ήταν παράγοντες αποσπασμένοι ο ένας από τον άλλο και βιάδιζαν ο καθένας το δρόμο του - και σ' όλες τις χώρες η απόσπαση αυτή είχε σαν συνέπεια την αδυναμία του σοσιαλισμού και του εργατικού κινήματος· σ' όλες τις χώρες μόνο η συνένωση του σοσιαλισμού με το εργατικό κίνημα δημιούργησε στερεή βάση και για το σοσιαλισμό και

για το εργατικό κίνημα. Σε κάθε χώρα, όμως, αυτή η συνένωση του σοσιαλισμού με το εργατικό κίνημα δημιουργήθηκε ιστορικά, δημιουργήθηκε με ιδιαίτερο για κάθε χώρα τρόπο, ανάλογα με τις συνθήκες τόπου και χρόνου. Στη Ρωσία η ανάγκη της συνένωσης του σοσιαλισμού με το εργατικό κίνημα θεωρητικά έχει διακηρυχτεί κιόλας από καιρό, πρακτικά, όμως, αυτή η συνένωση δημιουργείται μόλις σήμερα. Το προτσές αυτής της δημιουργίας είναι πολύ δύσκολο και δεν πρέπει καθόλου να μας εκπλήσσει ιδιαίτερα το γεγονός ότι συνοδεύεται από διάφορες αμφιταλαντεύσεις και αμφιβολίες.

Ποιο δίδαγμα βγαίνει λοιπόν για μας από το παρελθόν;

Η ιστορία όλου του ρωσικού σοσιαλισμού πρόβαλε σαν πιο επιτακτικό του καθήκον την πάλη ενάντια στην απολυταρχική κυβέρνηση, την κατάκτηση της πολιτικής ελευθερίας. Το σοσιαλιστικό μας κίνημα συμπυκνωνόταν, μπορούμε να πούμε, στην πάλη ενάντια στην απολυταρχία. Από τη άλλη μεριά, η ιστορία έδειξε ότι στη Ρωσία η απόσπαση της σοσιαλιστικής σκέψης από τους πρωτοπόρους εκπροσώπους των εργαζόμενων τάξεων είναι πολύ μεγαλύτερη, παρά σ' άλλες χώρες, και ότι με μια τέτοια απόσπαση το ρωσικό επαναστατικό κίνημα είναι καταδικασμένο σε αδυναμία. Από δω απορρέει μόνο του το καθήκον που καλείται να πραγματοποιήσει η ρωσική σοσιαλδημοκρατία: να μπάσει τις σοσιαλιστικές ιδέες και την πολιτική συνείδηση στη μάζα του προλεταριάτου και να οργανώσει ένα επαναστατικό κόμμα, αδιάρρηκτα συνδεδεμένο με το αυθόρμητο εργατικό κίνημα. Πολλά έχει κάνει κιόλας προς αυτή την κατεύθυνση η ρωσική σοσιαλδημοκρατία· όμως μένει να γίνουν ακόμα πιο πολλά. Με την ανάπτυξη του κινήματος το πεδίο δράσης της

σοσιαλδημοκρατίας γίνεται όλο και πιο ευρύ, η δουλιά όλο και πιο πολύπλευρη, όλο και πιο μεγάλος αριθμός στελεχών του κινήματος συγκεντρώνει τις δυνάμεις του στην πραγματοποίηση διάφορων μερικότερων καθηκόντων, που προβάλλονται από τις καθημερινές ανάγκες της προπαγάνδας και της ζύμωσης. Το φαινόμενο αυτό είναι πέρα για πέρα φυσιολογικό και αναπόφευκτο, μας υποχρεώνει, όμως, να προσέχουμε πολύ ώστε τα μερικότερα καθήκοντα δράσης και οι διάφορες μέθοδοι πάλης να μην ανάγονται σε κάτι το αυτοτελές και η προπαρασκευαστική δουλειά να μην ανάγεται σε κύρια και μοναδική δουλειά.

Το κύριο και βασικό καθήκον μας είναι να βοηθάμε την πολιτική ανάπτυξη και την πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης. Όποιος βάζει αυτό το καθήκον σε δεύτερη μοίρα και δεν υποτάσσει σ' αυτό όλα τα μερικότερα καθήκοντα και τις διάφορες μορφές πάλης, ακολουθεί στραβό δρόμο και προξενεί σοβαρή ζημιά στο κίνημα. Και το καθήκον αυτό το βάζουν σε δεύτερη μοίρα, πρώτο, όσοι καλούν τους επαναστάτες ν' αγωνιστούν ενάντια στην κυβέρνηση με τις δυνάμεις χωριστών ομίλων συνωμοτών, αποσπασμένων από το εργατικό κίνημα. Δεύτερο, το καθήκον αυτό το βάζουν σε δεύτερη μοίρα όσοι στενεύουν το περιεχόμενο και την ευρύτητα της πολιτικής προπαγάνδας, ζύμωσης και οργάνωσης, όσοι θεωρούν δυνατό και πρέπον να φιλεύουν τους εργάτες με «πολιτική» μόνο σε εξαιρετικές στιγμές της ζωής τους, μόνο σε επίσημες ευκαιρίες, όσοι με πολλή φροντίδα στη θέση της πολιτικής πάλης ενάντια στην απολυταρχία βάζουν τις διεκδικήσεις για επιμέρους παραχωρήσεις από την πλευρά της απολυταρχίας και δε φροντίζουν αρκετά ώστε τις διεκδικήσεις αυτές για επιμέρους παραχωρήσεις να τις ανεβάσουν στο επίπεδο μιας συστηματικής και αποφασιστικής πάλης του επαναστατικού εργατικού κόμματος ενάντια στην απολυταρχία.

«Οργανωθείτε!», λέει και ξαναλέει στους εργάτες, σε διάφορους τόνους, η εφημερίδα «Ραμπότσαγια Μισλ», λένε και ξαναλένε όλοι οι οπαδοί της «οικονομιστικής» κατεύθυνσης. Και μεις, φυσικά, συμμεριζόμαστε απόλυτα αυτό το κάλεσμα, όμως εμείς θα προσθέσουμε εξάπαντος: οργανωθείτε όχι μόνο σε συλλόγους αλληλοβοήθειας, απεργιακά ταμεία και εργατικούς ομίλους, μα οργανωθείτε επίσης και σε πολιτικό κόμμα, οργανωθείτε για την αποφασιστική πάλη ενάντια στην απολυταρχική κυβέρνηση κι ενάντια σ' όλη την κεφαλαιοκρατική κοινωνία. Χωρίς μια τέτοια οργάνωση, το προλεταριάτο δεν είναι ικανό να υψωθεί ως τη συνειδητή ταξική πάλη, χωρίς μια τέτοια οργάνωση το εργατικό κίνημα είναι καταδικασμένο σε αδυναμία, και μόνο με τα ταμεία, τους ομίλους και τους συλλόγους αλληλοβοήθειας η εργατική τάξη δε θα κατορθώσει ποτέ να εκπληρώσει το μεγάλο ιστορικό καθήκον που πέφτει στους ώμους της: να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλο το ρωσικό λαό από την πολιτική και οικονομική του σκλαβιά. Καμιά τάξη στην ιστορία δεν πέτυχε την κυριαρχία, χωρίς ν' αναδείξει τους δικούς της πολιτικούς αρχηγούς, τους δικούς της πρωτοπόρους εκπροσώπους, ικανούς να οργανώσουν το κίνημα και να το καθοδηγήσουν. Και η ρωσική εργατική τάξη έδειξε κιόλας ότι είναι ικανή ν' αναδείξει τέτοιους ανθρώπους: η πάλη των Ρώσων εργατών, που απλώθηκε πλατιά τα τελευταία 5-6 χρόνια, έδειξε τι πλήθος επαναστατικών δυνάμεων κρύβει μέσα της η εργατική τάξη, έδειξε ότι και οι πιο λυσσασμένες κυβερνητικές διώξεις δε λιγοστεύουν, αλλά μεγαλώνουν τον αριθμό των

εργατών που φλέγονται από τον πόθο του σοσιαλισμού, της πολιτικής συνείδησης και της πολιτικής πάλης. Το συνέδριο των συντρόφων μας το 1898 έβαλε σωστά το καθήκον και δεν επανέλαβε ξένες εκφράσεις, δεν εξέφρασε μόνο τον ενθουσιασμό των «διανοουμένων»... Κι εμείς πρέπει να καταπιαστούμε αποφασιστικά με την εκπλήρωση αυτών των καθηκόντων,

βάζοντας στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα του προγράμματος, της οργάνωσης και της τακτικής του κόμματος. Είπαμε κιόλας, πώς βλέπουμε τις βασικές θέσεις του προγράμματός μας και, φυσικά, δεν είναι εδώ ο τόπος για ν' αναπτύξουμε λεπτομερειακά αυτές τις θέσεις. Στα οργανωτικά ζητήματα σκοπεύουμε ν' αφιερώσουμε μια σειρά άρθρα στα επόμενα φύλλα. Πρόκειται για ένα από τα πιο ακανθώδη ζητήματά μας. Στον τομέα αυτόν έχουμε μείνει πολύ πίσω από τους παλιούς αγωνιστές του ρωσικού επαναστατικού κινήματος· πρέπει ν' αναγνωρίσουμε ανοιχτά αυτή την έλλειψη και να κατευθύνουμε τις δυνάμεις μας στην οργάνωση της δουλειάς με πιο συνωμοτικό τρόπο, στη συστηματική προπαγάνδα των κανόνων δουλειάς και των μεθόδων παραπλάνησης των χωροφυλάκων και αποφυγής των παγίδων της αστυνομίας. Πρέπει να ετοιμάζουμε ανθρώπους που θ' αφιερώνουν στην επανάσταση όχι μόνο τα ελεύθερα βράδια τους, αλλά όλη τους τη ζωή, πρέπει να ετοιμάζουμε μια οργάνωση τόσο μεγάλη, ώστε να μπορούμε μέσα σ' αυτή να κάνουμε αυστηρό καταμερισμό εργασίας ανάμεσα στα διάφορα είδη της δουλειάς μας. Τέλος, σχετικά με τα ζητήματα τακτικής, θα περιοριστούμε εδώ στα παρακάτω: η σοσιαλδημοκρατία δε δεσμεύει τον εαυτό της, δε στενεύει τη δράση της μ' ένα οποιοδήποτε από τα πριν επινοημένο σχέδιο ή μέθοδο πολιτικής πάλης - η σοσιαλδημοκρατία παραδέχεται όλα τα μέσα πάλης, αρκεί ν' ανταποκρίνονται στις υπάρχουσες κομματικές δυνάμεις και να δίνουν τη δυνατότητα να πετυχαίνουμε τα μεγαλύτερα αποτελέσματα, που είναι δυνατό να επιτευχθούν στις δοσμένες συνθήκες. Όταν υπάρχει γερά οργανωμένο κόμμα, μια μεμονωμένη απεργία μπορεί να μετατραπεί σε πολιτική διαδήλωση, σε πολιτική νίκη ενάντια στην κυβέρνηση. Όταν υπάρχει γερά οργανωμένο κόμμα, μια τοπική εξέγερση μπορεί να εξελιχθεί σε νικηφόρα επανάσταση. Πρέπει να θυμόμαστε ότι η πάλη ενάντια στην κυβέρνηση για μεμονωμένες διεκδικήσεις, η απόσπαση μεμονωμένων

παραχωρήσεων δεν είναι παρά μικροσυμπλοκές με τον εχθρό, αψιμαχίες των προφυλακών, ενώ η αποφασιστική σύγκρουση είναι ακόμα μπροστά. Μπροστά μας ορθώνεται σ' όλη του την ισχύ το εχθρικό φρούριο, απ' όπου μας ρίχνουν βροχή τα βλήματα και τις σφαίρες, που μας παίρνουν τους καλύτερους αγωνιστές. Πρέπει να κυριέψουμε αυτό το φρούριο, και θα το κυριέψουμε, αν ενώσουμε όλες τις δυνάμεις του αφυπνιζόμενου προλεταριάτου με όλες τις δυνάμεις των Ρώσων επαναστατών σ' ένα κόμμα που θα προσελκύσει ό,τι ζωντανό και τίμιο υπάρχει στη Ρωσία.

Το απόσπασμα αναδημοσιεύεται από την μπροσούρα:

*Β. Ι. Λένιν: «Για το Προλεταριακό Κόμμα Νέου Τύπου»,
εκδόσεις «Σύγχρονη Εποχή»*

Ριζοσπάστης 25 Γενάρη 2004

ΑΠΟ: ropewalker.pblogs.gr/396167.html